

χάρισμα

χάρισμα, το, ουσ. [<μτγν. χάρισμα <χαρίζω]. **1.** το έμφυτο προτέρημα, το πνευματικό ή ψυχικό προσόν: «η γυναίκα του έχει πολλά χαρίσματα». **2.** οτιδήποτε χαρίζεται, το δώρο: «αυτός ο αναπτήρας είναι χάρισμα της μητέρας μου». (Λαϊκό τραγούδι: *κυρ μυλωνά, κυρ μυλωνά, πόσο το άλεσμά σου, για σένα τσάμπα, κούκλα μου, κι ο μύλος **χάρισμά** σου*). **3.** ως επίρρ. δωρεάν: «αυτό στο δίνω χάρισμα»·

- γυναίκα που γελά και τα χαρίσματά σου δέχεται, σαν θέλεις τη φιλάς, βλ. λ. [γυναίκα](#)·

- έχει το χάρισμα του λόγου, έχει ευφράδεια, είναι δεινός ρήτορας: «ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε το χάρισμα του λόγου»·

- φυσικό χάρισμα, που συνυπάρχει με τη γέννηση κάποιου: «η ομορφιά του είναι φυσικό χάρισμα»·

- **χάρισμά σου!** **α.** έκφραση με την οποία παραβλέπουμε χαριστικά το παράπτωμα κάποιου. (Λαϊκό τραγούδι: *την πρώτη και τη δεύτερη σου είπα: **χάρισμά σου!** μ' αφού δε συμμορφώνεσαι μάζεψ' τα πράματά σου*). **β.** λέγεται για κάτι που δεν καταδεχόμαστε να κρατήσουμε, συνήθως λόγω της πολύ κακής ποιότητάς του. Οι πιο παλιοί θα θυμούνται το δίστιχο.: *αυτό 'ναι χάρισμά σας, στα μούτρα τα δικά σας στο παιδικό παιχνίδι: γγέω Βαγγέω.*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας